

Recept sv. Josemarii na svatost

Překlad článku z magazínu Lay
Witness, listopad/prosinec 2002.

10.02.2003

Sv. Josemaria nikdy nezapomínal, že je prostý, obyčejný kněz. Často o sobě mluvil jako o "hluchém a nemotorném nástroji" nebo o "Božím oslátku." Nikdy však nezapomínal, že je dítě Boží. Toto božské volání – vědomí, že jsme syny a dcerami Boha Otce – se mu stalo základem pro celoživotního ducha díkyvzdání.

V dnešní době, kdy byl kanonizován a kdy si připomínáme sté výročí jeho narození, září poselství sv. Josemarii o vzdávání díky Bohu jasněji než kdy předtím. Jeho příklad a slova vedou křesťany k přijímání dětské vděčnosti Pánu – místo nevďěčnosti a lhostejnosti, které mu mnoho z nás často projevuje.

Téma díkyvzdání prostupuje celý život sv. Josemarii a jeho knihy. V Cestě, sbírce duchovních meditací, zdůrazňuje povinnost křesťana stále děkovat našemu Otci: "Zvykni si povznášet své srdce k Bohu v úkonech díkyvzdání mnohokrát denně. Protože tě obdařil tím a oním... Protože jsi byl pokořen... Protože nemáš, co potřebuješ, anebo protože to máš.

Protože učinil svoji Matku tak krásnou, svoji Matku, která je také tvou Matkou. Protože stvořil slunce a měsíc a toto zvíře a onu rostlinu.

Protože dal tomuto výřečnost a tebe nechal zakoktávat se... Děkuj mu za vše, protože všechno je dobré."

Sv. Josemaria si vždy zachoval tohoto ducha vděčnosti navzdory utrpením, které provázely jeho život. Bylo jich mnoho. Když byl mladý chlapec, tři jeho sourozenci zemřeli. Ve dvaadvaceti mu zemřel otec. Jako kněz byl vystaven neustálému nebezpečí během občanské války ve Španělsku. Řadu let trpěl cukrovkou. Jako zakladatel Opus Dei – osobní prelatury, která šíří a upevňuje laickou svatost – sv. Josemaria čelil nelítostné opozici skeptiků mimo církve a kritice církevních klerikálů. Přes všechny obtíže vytrval v díkůvzdání. Uvědomil si, že to byly příležitosti pro upevňování Božího synovství a k růstu ke svatosti. Jak připomíná v jiné knize meditací, Výhni: "Až tě postihne nějaká velká rána, nějaký kříž, nesmíš se soužit.

Naopak, musíš s úsměvem na tváři poděkovat Pánu."

Ve stejné knize prohlašuje: "Bohu je velmi milé, když uznáme jeho dobrotu tak, že předneseme *Te Deum* jako výraz díky pokaždé, když se stane něco mimořádného, aniž bychom se starali, zda jde o událost – v očích světa – příznivou či nepříznivou: vždyť pochází-li rána dlátem z rukou Otce, i kdyby zraňovala tělo, je znamením Lásky, protože osekává naše hrany, aby nás přiblížila k dokonalosti."

Sv. Josemaria povzbuzoval duše, aby byly zvláště vděčné za svatou eucharistii. Každý den po mši svaté setrval deset minut v děkování Bohu za svaté přijímání, které přijal. Ve sbírce homilií Jít s Kristem vyzývá: "Láska ke Kristu, který se za nás obětuje, nás pudí, abychom několik minut po skončení mše svaté věnovali osobnímu a důvěrnému

díkučinění, které je v mlčení srdce prodloužením onoho předchozího díkučinění, jímž je eucharistie."

V knize Milovat církev sv. Josemaria říká: "Vzdáváme díky Bohu, našemu Pánu, za úžasný způsob, kterým se nám dává. Jen si to představte. Slovo, které se stalo tělem, se k nám dostává jako pokrm! ...V každém z nás, uvnitř naší nepatrnosti, přebývá Stvořitel nebe a země! ...Kdyby bylo naše díkůvzdání úměrné rozdílu mezi tímto darem a našimi zásluhami, neměli bychom celý den přeměnit v nepřetržitou eucharistii, neustálé vzdávání díky? Neodcházejte z kostela téměř bezprostředně po přijetí nejsvětější svátosti. Jistě nemáte nic tak důležitého, abyste nemohli věnovat našemu Pánu deset minut děkování. Láska se oplácí láskou."

Den rozděloval na dvě části. V první polovině se věnoval děkování Bohu

za eucharistii, kterou přijal ráno. Ve druhé polovině se duchovně připravoval na mši příštího dne, zejména pomocí duchovních svatých přijímání.

Sv. Josemaria také vybízel křesťany k děkování Bohu za Boží synovství. Ve Výhni opakovaně připomíná čtenářům, aby děkovali Bohu, že je přijal za své děti: "Vzdávej neustále díky Ježíšovi, protože skrze Něho a s Ním a v Ném se můžeš nazývat dítětem Božím." Upozorňuje, že "svou vděčnost Bohu nejlépe dokážeme vroucí láskou ke skutečnosti, že jsme jeho dětmi." A dodává: "jako projev vděčnosti nás Božích dětí můžeme svému Otci nyní i vždycky říkat: *Serviam!* Budu sloužit!"

Sv. Josemaria měl hluboké porozumění pro důležitou úlohu rodičů v životě jejich dětí. "Buďte vděční svým rodičům za to, že vás

přivedli na tento svět a že vám tak dali možnost stát se dětmi Božími," radí. "A buďte ještě vděčnější, jestliže to byli oni, kdo ve vás zasel první semena víry a zbožnosti, vaší křesťanské cesty nebo vašeho povolání."

John Coverdale, člen Opus Dei, spolupracoval se sv. Josemariou v ústředí Opus Dei v Římě v letech 1960 až 1968. "Sv. Josemaria byl opravdu velmi vděčný," říká Coverdale. "Často dělal úkony díkůvzdání. Naléhal na nás, členy Opus Dei, abychom děkovali Bohu za povolání a za ty věci, které máme nebo nemáme rádi a které nám Bůh posílá pro naše dobro." Coverdale líčí, jak sv. Terezie z Avily jednou vyjádřila vděčnost za to, že by mohla být sardinkou. Postoj sv. Josemarii byl podle něho takový, že "jen kousek sardinky by ho učinil šťastným."

Sv. Josemaria děkoval Pánu za mnoho dobrodinců. Po více než padesát let se například každý den jmenovitě modlil za P. Daniela Olfara, kněze, který sv. Josemariovi půjčil peníze na pohřeb Escrivova otce. Světec také s vděčností pamatoval na kněze, kteří mu udělili svátost křtu, první zpověď a první svaté přijímání.

Neustálá vděčnost sv. Josemarii Bohu upevňovala jeho hlubokou lásku k projevům chvály Bohu. "Byl mužem velkého formátu," říká Coverdale, "avšak velmi zaujat detaily, byť nevýznamnými. Vybízel ke konání nejmenších věcí pro slávu Boží."

Guzman Carriquiry Lecour, zástupce sekretáře Pontifikální rady laiků, vyjádřil svůj dík Bohu za příklad sv. Josemarii těmito slovy: "Zpráva o blížící se kanonizaci blahoslaveného Josemarii Escrivy ve mně vyvolala silný pocit vděčnosti. Byl otcem a

učitelem mnohých na cestě ke svatosti a apoštolátu – neúnavný obhájce apoštolské odpovědnosti všech věřících, zvláště laiků, v každém prostředí a ve všech jejich aktivitách."

I když je sv. Josemaria připomínán v souvislosti s heroickým prožíváním řady ctností, jeho duch díkůvzdání Bohu je zvláště pozoruhodný. Je hodný kněze, který svým životem a dílem křesťanům stále připomíná, že jsou děti Boží. Jedna z mnoha střelných modliteb, které se sv. Josemaria modlil během dne, vyjadřuje vděčnost, které se tak usilovně držel a ve které povzbuzoval ostatní: *Ut in gratiarum semper actione maneamus!* Kéž bychom stále setrvali v díkůvzdání!

V článku jsou použity překlady úryvků z českého vydání knih sv. Josemarii: Cesta 268 (Cesta, 1992),

Výheň 776, 609, 265, 333, 891 (Cesta, 2001), Jít s Kristem 92 (Zvon, 1995).

Martin Mazloom

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
recept-sv-josemarii-na-svatost/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/recept-sv-josemarii-na-svatost/)
(09.08.2025)